

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. Бургас, 10.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Румяна Ст. Калошева Манкова

Членове: Кирил Гр. Стоянов
Кремена Ил. Лазарова

при участието на секретаря Марина Д. Димова
като разглежда докладваното от Кирил Гр. Стоянов Въззивно гражданско дело
№ 20222000500436 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе в предвид следното:

Делото е образувано по въззивната жалба на „Ф.“ ЕООД със седалище и адрес на управление – гр.Б., ЕИК *, представлявано от Т. Б. против Решение №902 от 30.09.2022г., постановено по гр.д.№1105/22г. по описа на ОС – Бургас. Решението се оспорва като недопустимо и неправилно, постановено в противоречие с материалния закон, при съществено нарушение на процесуалните правила и необосновано. Страната прави оплакване, че въпреки наличието на преюдициален спор първоинстанционният съд в противоречие с чл.229 ал. 1 т.4 от ГПК е постановил решението си вместо да спре производството, допуснато е грубо нарушаване при тълкуване и прилагане на материалния закон като е прието че договорите за наем са валидно сключени и ищецът е наемодател на процесния магазин. Според въззивника съдът е допуснал множество нарушения при направени от страната процесуални искания.

На първо място решението се оспорва като недопустимо: - налице е висящ спор по гр.д.№511/22г. по описа на ОС – Бургас с правно основание чл.108 от ЗС с искане „Ф.“ ЕООД да бъде признат за собственик на процесния имот и да бъде осъдено „Б.“ ЕООД да предаде владението на имота. Отказа на съда да се спре производството по делото води до постановяване на недопустим съдебен акт, който следва да бъде обезсилен и производството по делото следва да продължи едва след приключване производството по гр.д. №511/22г.

На следващо място - обжалвания акт е постановен при груби нарушения на материалния закон. В тази насока – неправилен е извода на съда че договорите за наем били валидни. Въззивната страна сочи, че те са нищожни поради липсата на съгласие, както и недействителни поради накърняване на добрите нрави по чл.26 ал.1 от ЗЗД. Въпросните договори са били сключени при осъществен натиск от страна на П. К., представляваща „Б.“ ЕООД, която е злоупотребила с влошеното здравословно състояние на И. Б., действаща тогава като управител на „Ф.“ ЕООД.

Поддържа се възражението за нищожност на сделките от 26.05.2020г. и от 01.02.2021г. С ОИМ страната сочи, че са наведени възражения за нищожност на осн. чл.26 ал.2 от ЗЗД поради липса на съгласие. Игнорирано е било и възражението, че сделките са недействителни и поради накърняване на добрите нрави - сочи се, че върху управителя на „Ф.“ ЕООД е оказван непрестанен натиск и противоправно въздействие върху лабилната психика на И. Б.. Поддържа се становището, че договорите са и унищожавани – не са обсъдени предпоставките по чл.29 от ЗЗД. Според страната съдът е направил погрешни изводи за валидност на договорите предвид действието на решението за поставяне на И. Б. под ограничено запрещение занапред. Страната твърди, че И. Б. към датите на сключване на сделките не е могла да разбира и ръководи действията си – т.е. – че не е действала съзнателно и разумно.

На следващо място – игнорирани са възраженията по чл.30 от ЗЗД за унищожаваност на сделките поради осъществено противоправно въздействие върху психиката на И. Б. от страна на П. К.. Върху личността на Богоева е оказван натиск с инициирани проверки и бъдещи такива. Това не е обсъдено от първоинстанционния съд. Освен това се сочи, че П. К. е въвела в заблуждение Б. в качеството и на управител на „Ф.“ ЕООД и се е възползвала от психичното и състояние – умишлено е въвела в заблуждение Б. относно параметрите на сделката, както и относно неблагоприятните последици при евентуален отказ да бъдат сключени сделките – че за Б. няма избор и следва да изпълни волята на Пенка К..

Оспорват се и като процесуални нарушения изводите на съда за потвърждаване на договорите от страна на „Ф.“ ЕООД. Според страната в нарушение на процесуалните правила съдът е приел банковите извлечения, представени от страна на ищеца след процесуалната преклузия. Соци се че същите освен това са и неотнорми. Обжалвания съдебен акт се оспорва и като постановено при непълнота на мотивите и като необосновано. Страната сочи, че не е бил съставен пълен и ясен доклад с точно разпределение доказателствената тежест на страните. Поради това на първо място се иска обезсилване на решението като недопустимо поради постановяването на решение преди приключване на спора по гр.д.№511/22г. на ОС- Бургас, при условията на евентуалност – да се отмени решението и да се постанови друг, с което да се отхвърлят претенциите на „Б.“ ЕООД. Претендира се присъждане на разноси.

Правят се доказателствени искания - за допускане на свидетели по въпроса за здравословното психическо състояние на И. Б. и за недобросъвестното поведение на П. К. при сключването на сделките, прави се искане за назначаване на съдебно – техническа експертиза за оценка на параметри по придобивната сделка – цената на процесния имот, стойност на СМР-та, размер на месечния пазарен наем и др.

Прави се искане по чл.229 ал.1 т.4 от ГПК за издаване на съдебно удостоверение за установяваща висиящността на съдебно производство по гр.д.№511/22г. при ОС – Бургас.

В законоустановения срок от страна на въззиваемия – „Б.“ ЕООД, ЕИК * със седалище и адрес на управление – гр.Б. въззивната жалба се оспорва като неоснователна. Сочи се, че повечето от възраженията в жалбата са неотнормими към спора и неприложими в производството по чл.310 от ГПК. На първо място се сочи, че нито една от предпоставките за недопустимост на решението не е налице.

На следващо място – оспорват се възраженията за нищожност на договорите за наем с оглед ограничителната разпоредба на чл.314 ал.3 от ГПК по отношение спора за правото на собственост. Възраженията за унищожаемост на договорите за наем също се оспорват с аргумента че не съставляват годни основания за обжалване решението на първата инстанция. В тази насока се сочи, че са изложени неясни изрази, противоречиви и нелогични до степен на пълна неразбираемост относно психологичното въздействие върху И. Б., възбуждане у нея на основателен страх, злоупотреба с узнаването за психичните проблеми на Б., умишлено въвеждане в заблуждение относно неблагоприятните последици от евентуален отказ.

На следващо място – относно обстоятелството за заплащане на наемната цена от страна на ответника и представянето на съответната документация - не се излагат твърдения в противовес на това от страна на ответника с оглед на което според страната ответникът – въззивник няма правен интерес от направените от него възражения по повод присъединяването на доказателствата в тази насока по делото. Оспорват се възраженията за непълнота на мотивите и необоснованост на решението, както и за липса на доклад по делото. Според въззиваемата страна съдът е постановил две определения, в които е квалифицирал спора по делото, направил е разпределение на доказателствената тежест, както и още две – след постъпване на ОИМ на ответника, с които е направил допълнения и е разпоредил извършването на съответните процесуални действия на страните.

Страната се противопоставя на направените от въззивника доказателствени искания, тъй като са направени по повод ирелевантни по делото факти и обстоятелства. Моли се за оставяне на въззивната жалба без уважение и оставяне на обжалваното решение в сила.

След преценка на събраните по делото доказателства съдът установява следното:

„Б.“ ЕООД е предявил иск против „Ф.“ ЕООД с правно основание

чл.233 ал.1 от ЗЗД във връзка с чл.310 ал.1 т.2 от ГПК. Ищецът е посочил в исковата си молба, че с ответника имат сключен договор за наем на 01.02.2021г. за магазин за хранителни стоки, находящ се в гр.Б., ж.к.“С.“ бл.*, вх.*, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 07079.602.160.1.61 с площ по кадастралната схема 768.93 кв.м, който договор за наем е бил сключен със срок до 31.03.2022г. Обектът е бил предаден на наемателя въз основа на предходен договор за наем – на 28.05.2020г. Ищцовата страна сочи, че с изтичане на срока – 31.03.2022г. договорът за наем е бил прекратен, но наемателят не е изпълнил задължението си по чл.4.7 от същия – да предаде наетото помещение до 04.04.2022г. На 06.04.2022г. на наемателя е била изпратена нотариална покана за освобождаването на помещението или за подписване на нов договор за наем. Соци се, че от страна на наемателя не е последвала реакция като до завеждане на иска продължава да ползва имота без правно основание. Поради това страната е поискала от съда да осъди ответното дружество да опразни наетото помещение и да предаде на ищеца процесния магазин. Претендират се и разносците по делото.

Иска е бил заведен пред Районен съд, но на основание чл.104 т.4 от ГПК и във вр. с чл.69 ал.1 т.5 от ГПК относно съществуването на договор за наем, данните за размера на наема за година в процесния случай делото е било изпратено на окръжен съд, като е преобразувано в гражданско поради реда за разглеждане – „Бързо производство“.

След връчване на препис от исковата молба ответникът е направил възражения като е оспорил договора за продажба на процесния имот, както и двата сключени договори за наем – поради състоянието на управителя на „Ф.“ ЕООД – И. Б. и оказаното психологическо въздействие от П. К. – заплашване и тормоз. Соци се, че договорите били сключени при явно неизгодни условия – конкретно втория договор за наем. Следва да се отбележи, че отговора на исковата молба от страна „Ф.“ ЕООД е извън срока, изрично фиксиран от разпоредбата на чл.312 ал.1 от ГПК – т.е. – такъв по смисъла на ГПК няма и това води до съответните процесуални последици, преклузии и т.н.

Начинът по който е формулирана разпоредбата сочи, че съдът изготвя доклада по делото и насрочва същото в деня на постъпване на ОИМ или на изтичане на срока за това – т.е. предвижда се възможност при депозиране на ОИМ преди изтичане на срока съдът веднага да пристъпи към извършване на последващите действия с оглед приоритета бързина в производството. В случая ОИМ е депозиран по делото извън срока – след неговото изтичане и изготвяне на доклада и насрочването на делото от страна на съда. Този начин на формулиране – в чл.312 ал.1 от ГПК изключва възможността в полза на страната да се зачита датата на изпращане на ОИМ по пощата. Логиката на бързото производство не е такава и поради това е налице този начин на формулиране на разпоредбата.

Неясно защо обаче първоинстанционният съд въпреки това ограничение е зачел депозирания извън срока ОИМ и направените от ответника възражения. Съответно – процесът не се е развил по регламентирания в

чл.312 от ГПК процесуален ред и срокове, делото е било отлагано за последващо открито заседание.

Установява се по делото от представените доказателства, че за процесния недвижим имот – магазин в гр.Б., ж.к.“С.” е бил сключен договор за наем на 26.05.2020г. между ищеца „Б.“ ЕООД в качеството на наемодател и ответника по делото на първоинстанционния съд – „Ф.“ ЕООД за срок до 01.02.2021г. като наемателят е задължен да заплаща месечна наемна цена в размер на 1955.22 лв. с вкл. ДДС.

Установява се също така, че процесният магазин е закупен от ищеца „Б.“ ЕООД от ответника „Ф.“ ЕООД, като сделката е обективизирана в нотариален акт №135 от 26.05.2020г. на нотариус рег.№285.

След изтичане на срока по договора за наем – на 01.02.2021г. страните са сключили нов договор за наем на същия обект за срок до 31.03.2022г. при месечна наемна цена от 5160 лв. с ДДС. И двата договора за наем са били нотариално заверени.

По повод направените от ответната страна възражения първоинстанционния окръжен съд е приел, че същите не касаят липсата на постигнато съгласие, а пороци във волеизявленията на управителя на „Ф.“ЕООД – И. Б.. Установено е, че по повод психическото състояние на И. Б. е било образувано производство по гр.д. №583/21г. по описа на ОС – Бургас като същата е била поставена под ограничено запрещение за срок от 1 година като решението е влязло в сила на 28.01.2022г. Съдът е посочил, че ограниченията имат действие занапред и не могат да се имат в предвид при сключването на договорите, които са с дати отпреди завеждане на делото. По повод конкретни възражения на ответната страна съдът е посочил, че същите са ограничени от разпоредбата на чл.314 ал.3 от ГПК. На основание чл.297 от ТЗ сделките немогат да бъдат атакувани и въз основа на позоваване на сключване при явно неизгодни условия, тъй като са сключвани от търговци. Констатирано е, че заплащането на наемната цена е извършвано редовно – вкл. и в периода след избор на нов управител, вписан в ТР на 12.01.2022г.

Като е установил въз основа на фактическата обстановка по делото, че срокът на договора за наем, сключен между страните на 01.02.2021г. е изтекъл на 31.03.2022г. и действието му не е продължено, то съдът е приел, че ответникът – наемател следва да бъде осъден да предаде имота на ищеца – наемодател на основание чл.233 ал.1 изр.1 от ЗЗД. В този смисъл е постановено и решението по делото като „Ф.“ ЕООД е осъдено да опразни и предаде на „Б.“ ЕООД процесния магазин – самостоятелен обект в сграда за търговска дейност в ж.к.“С.” гр.Б.. В полза на ищеца са присъдени направените от него разноски по делото.

Въззивната жалба на „Ф.“ ЕООД съдът намира за редовна и допустима. Извършената от Бургаския апелативен съд служебна проверка по чл.267 във вр. с чл.262 от ГПК констатира, че въззивната жалба е редовна, подадена е от страна с право на жалба в рамките на предвидения от закона преклузивен срок и пред надлежната по правилата на функционалната подсъдност

инстанция- следователно- същата е допустима и следва да бъде разгледана.

По основателността на въззивната жалба съдът съобрази следното:

За успешното провеждане на иск с правно основание чл.233, ал.1 предл. първо от ЗЗД, в тежест на ищеца е, съобразно разпоредбата на чл.310, ал.1, т.2 от ГПК, при условията на пълно и главно доказване да установи кумулативното осъществяване на следните елементи: 1. наличие на валидна облигационно-правна връзка между него и ответника по силата на сключен договор за наем; 2. прекратяване на наемното правоотношение между страните по делото, по силата на което ищецът е бил наемодател, а ответникът наемател-независимо от основанието за прекратяване, като конкретното основание не оказва влияние върху задължението на наемателя да върне наетата вещ; 3. отдадената под наем вещ да не е върната на наемодателя след прекратяването на договора за наем, без да са налице правни основания за това.

При съображенията изложени вече по- горе в настоящото изложение, се установява от приложените по делото доказателства, че страните по делото са били обвързани от валидно облигационно правоотношение, основано на сключен между тях Договор за наем от 01.02.2021г. Безспорно срокът на този договор е изтекъл на 31.03.2022г. Първоинстанционният съд се е съобразил с наличните по делото доказателства и е приел, че ответникът следва да освободи и предаде имота на ищеца – наемодател. Спори се от страна на ответника – въззивник по действителността на договорите за покупко-продажба и наем на процесния имот с оглед психическото състояние на тогавашния управител на „Ф.“ ЕООД – И. Б., както и поведението на управителя на „Б.“ ЕООД – П. К.. Твърди се, че И. Б. е била в лабилно психическо състояние, от което се е възползвала П. К., за да я принуди да й продаде процесния имот – магазин в ж.к.“Сл“, гр.Б., който впоследствие и е отдала под наем с двата договора за наем.

По делото е приложено гр.д.№583/21г. на ОС – Бургас. По същото с решение № 510 от 15.11.2021г., влязло в сила на 28.01.2022г. е поставена под ограничено запрещение за срок от 1 г. И. Б.. Преди тази дата обаче – на 12.01.2022г. в ТР е бил вписан нов управител на „Ф. ЕООД – Т. Б..

Направените от страна на въззивника „Ф.“ ЕООД възражения, касаещи прехвърлителната сделка между търговските дружества по отношение на процесния магазин както и първоинстанционният съд е отбелязал в обжалваното решение са неотнормирани. Съгласно чл.314 ал.3 от ГПК възражения във връзка със собствеността в това производство не могат да бъдат разглеждани. В тази насока следва да бъдат разглеждани и всички възражения във връзка със заведеното исково производство с правно основание чл.108 от ЗС от страна на „Ф.“ ЕООД против „Б.“ ЕООД във връзка с процесния магазин. Всички те са с вещноправен характер /във връзка с правото на собственост по отношение на процесния имот/ и поради това на основание горесцитираната разпоредба на чл.314 ал.3 от ГПК не могат да бъдат правени в настоящото производство. Направеното във въззивната

жалба възражение за недопустимост на решението поради развитието на процеса при наличието на предпоставките по чл.229 ал.1 т.4 от ГПК е несъстоятелно и неоснователно. Преюдициалност по отношение на предявения иск по чл.108 от ЗС от страна на „Ф.“ ЕООД в случая няма.

Настоящото производство е по чл.233 от ЗЗД във вр. с чл.310 от ГПК – за опразване на наето помещение и се базира на облигационното правоотношение между страните въз основа на договор за наем. От една страна такъв договор за наем може да бъде сключен и от неособственик в качеството му наеодател. Поради това възраженията в тази насока от страна на „Ф.“ ЕООД са без значение в настоящото производство. От друга страна „Б. ЕООД е завел иск срещу „Ф.“ ЕООД за опразване на процесния имот и за предаването му свободен от всякакви негови вещи, което предполага, че магазинът се експлоатира от ответника „Ф.“ ЕООД, докато от страна на „Ф.“ ЕООД се твърди, че е завел ревандикационен иск против „Болеро ВИП“ ЕООД за този процесен магазин.

Същевременно по правнорелевантния факт, че фактическото държане на магазина се осъществява от „Ф.“ ЕООД по делото не се спори. Целта на заведения от „Б.“ ЕООД иск е освобождаването на този магазин от страна на „Ф.“ ЕООД и предаването му на „Б.“ ЕООД, който се явява наеодател съгласно договора за наем 01.02.2021г.

От друга страна по повод възраженията за пороци във волята на управителя Боева във връзка с поставянето и под запрещение и приетото по гр.д.№583/21г. по отношение психическото и състояние съдът е посочил, че наемните договори чрез редовното заплащане на наемната цена са потвърдени от дружеството – наемател по реда на чл.35 ал.2 от ЗЗД. Голяма част от доводите на „Ф.“ ЕООД както пред първоинстанционния съд, така и във въззивната жалба са по повод валидността на договорите за наем. Излагат се такива в насока нищожност и унищожаемост на договорите с оглед психическото състояние на управителя на „Ф.“ ЕООД И. Б., както и недобросъвестното поведение на управителя на „Б.“ ЕООД – П. К.. Същите обаче не са изолирани и са изложени в контекста на възраженията, направени от страната във връзка със собствеността на процесния магазин /които чл.314 ал.3 от ГПК игнорира/. Така дори и да бъде възприета тезата за нищожност, или унищожаемост на договорите за наем съобразно доводите, изложени във въззивната жалба на „Ф.“ ЕООД изводите на първоинстанционния съд за основателност на иска по чл.233 от ЗЗД във вр. с чл.310 от ГПК не биха били променени. Основанието за заемане на процесния магазин от страна на „Ф.“ ЕООД е именно облигационната връзка, породена от договора за наем с „Б.“ ЕООД. Това предполага валидни договори за наем. Страната категорично се противопоставя на валидността на тези договори. Недействителността на договорите /първоначалния, впоследствие – договора от 01.02.2021г./ обаче изключват наличието на основание за упражняване на владението, държането на процесния магазин от страна на „Ф.“ ЕООД, което това дружество има на основание приемо-предавателен протокол от 28.05.2020г. /приложен на л.13

по делото на районен съд №3559/22г./, съставен в изпълнение задълженията на „Б.“ ЕООД в качеството му на наемодател по договора за наем между страните по делото от 26.05.2020г. /първи поред догоовр за наем/. Така – поради липса на облигационноправна връзка по договор за наем страната и на това основание не би имала правото за оставане в имота и претенцията на „Б.“ ЕООД за опразването му се явява основателна и доказана.

При гореизложените констатации и съображения настоящата инстанция стига до правни изводи, съвпадащи с тези на първоинстанционния съд – за основателност на предявения иск от страна на „Б.“ ЕООД и за уважаването на същия, поради което въззивната жалба на „Ф.“ ЕООД се явява неоснователна, недоказана и поради това обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Несъстоятелни и неоснователни са оплакванията на въззивната страна за съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване правото и на защита във връзка с чл.317 от ГПК във вр. с чл.312 ал.2 от ГПК. Това възражение е направено трикратно – първоначално – изписано на призовката, връчено на страната на 13.12.2022г, в съдебно заседание от процесуалния представител – на 21.12.2022г. и в писмената защита /преповтаряща въззивната жалба/, депозирана в съда на 03.01.2022г. Възражението е направено формално, без да се обосновава с какво точно е ограничено правото на защита на страната /да се правят от нейна страна възражения, да се навеждат доводи, доказателствени искания и т.н./, поради което не се споделя направеното оплакване за съществено процесуално нарушение. Съдът се е произнесъл по направените с въззивната жалба от страната доказателствени искания и е преценил, че по смисъла на чл.312 ал.1 т.4 от ГПК в процесния случай няма такива, които са относими, допустими и необходими. Предметът на спора по делото предполага при условията на пълно и главно доказване ищцовата страна – в случая – „Б.“ ЕООД да установи кумулативното осъществяване на следните елементи: 1.наличие на валидна облигационно-правна връзка между него и ответника по силата на сключен договор за наем; 2.прекратяване на наемното правоотношение между страните по делото, по силата на което ищецът е бил наемодател, а ответникът наемател-независимо от основаниято за прекратяване, като конкретното основание не оказва влияние върху задължението на наемателя да върне наетата вещ; 3.отдадената под наем вещ да не е върната на наемодателя след прекратяването на договора за наем, без да са налице правни основания за това.

По делото е установено наличието на договор за наем между страните, неговото прекратяване и факта, че процесния магазин не е върнат на наемодателя като не са доказани основания от страна на „Ф.“ ЕООД за задържането на имота, което единствено би довело до отхвърляне на претенцията. От страна на „Ф.“ ЕООД са били направени възражения във връзка със собствеността на процесния имот, които са извън предметния обхват на така рамкирания спор по делото. Във връзка с тези възражения, които са изключени по силата на разпоредбата на чл.314 ал.3 от ГПК в настоящото производство са изложени и доводи по валидността на

договорите за наем, което в крайна сметка да обоснове неоснователност на претенцията на „Б.“ ЕООД. Изолирани от вещноправното възражение обаче тези възражения по валидността на договорите за наем са насочени към изключване основанието за задържане на имота от страна на „Ф.“ ЕООД.

Освен това – производството в случая е по чл.310 от ГПК като е обвързано с кратки процесуални срокове, ограничения в предметния обхват на доказването и възможните възражения – нещо за което въззивника „Ф.“ ЕООД е бил предварително предизвестен с получената от управителя Т. Б. нотариална покана на 12.04.2022г. /л.19-20-21 по делото на районен съд №3559/22г./.

С оглед на това настоящия съдебен състав намира, че процесуалните искания на въззивника не се касаят за относими, допустими и необходими доказателствата, въз основа на които да се обосновава защитна теза на страната, оборваща предявената претенция от страна на „Б.“ ЕООД.

Ето защо поради изложените съображения съдът намира въззивната жалба за неоснователна, обжалваното решение за правилно и законосъобразно в своите крайни изводи, поради което същото следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора по делото в полза на въззиваемата страна „Б.“ ЕООД следва да бъдат присъдени направените по делото разноски – заплатено възнаграждение за адвокатска защита съобразно списъка по чл.80 от ГПК и приложените документи - в размер на 2340 лв. Искането за заплащане като разноски на разходи за транспорт и ношувка е неоснователно и следва да се остави без уважение. Чл.78 от ГПК визира, че на страната се дължат заплатените от нея такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, но не и разходите по транспорта и ношувките на адвоката. Избора на адвокат извън съдебния район на съда, където се разглежда делото е право на страната, но това не води до задължение за заплащането на направените от нея допълнителни разноски в тази връзка. Ето защо на страната следва да бъде присъдена само сумата, заплатена като адвокатско възнаграждение.

По гореизложеното и на осн. чл.317 от ГПК във вр. с чл.310 ал.1 т.2 от ГПК и във вр. с чл.233 ал.1 изр. Първо от ЗЗД, Апелативен съд – Бургас

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 902 от 30.09.2022г., постановено по гр.д. №1105/22г. по описа на Окръжен съд – Бургас.

ОСЪЖДА „Ф.“ ЕООД със седалище и адрес на управление – гр.Б., ЕИК *, представлявано от управителя Т. Б. да заплати на „Б.“ ЕООД, ЕИК * със седалище и адрес на управление– гр.Бургас, представлявано от управителя П. К. сумата в размер на 2340 /две хиляди триста и четиридесет/ лева –

направени пред инстанцията по делото разноси, представляващи заплатено възнаграждение за адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок, който започва да тече от датата 10.01.2023 година, обявена на страните в проведеното по делото открито съдебно заседание, на основание чл.317 във връзка с чл.315, ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____